

Isabel Preysler i Conxita Piquer

Jaume MUNOZ

El PSOE ha acabat per fer-se amb quasi totes les parcel·les de poder. Fins i tot, amb les portades de la revista *Hola*. No cal desdenyar-ho, d'alguna manera és el triomf de la socialdemocràcia de Boyer sobre la rànica aristocràcia del marquès de Grinón. La *jet society* marbellina, no cal dir-ho, està escandalitzada per la nova moda «marqueses per al socialisme».

Us podeu adonar de la poca cosa que és l'autonomia valenciana amb coses tan aparentment frívols com l'idili del superministre amb la filipina. Si els nostres consellers fossen capaços de furta les portades dels setmanaris del cor, açò seria tota una altra cosa. Un amor apassionat, per exemple, entre el superconseller Cebrià Ciscar i una néta de Conxita Piquer seria raonablement escaient. Un Romeo i Julieta a la valenciana.

Els polítics es consoliden

La Conxita Piquer dels anys de glòria, en *La Dolores*

/ Arxiu

a les perruqueries. Una animada conversa sobre les canes de les patilles de Felipe González fa més paper i més filosofia que tot

un discurs: ¿Els rojos també son humans, o son humans en la mesura en què han deixat de ser rojos? De fet, fins ara, ningú no s'ha

preocupat de les canes de Carrillo, per dir una persona de rojor més homologada.

A València, a falta de publicacions cardiaques autòctones, els polítics es consoliden amb *Las Provincias*. Entre les sístoles de Consuelo Reina i les diàstoles de Parménides, aquest país va bategant amb un gran cor faller, al ritme de l'himne regional.

La darrera falla de Lerma s'anomena «crisi». I, com en les falles, hi ha hagut indults. O, més exactament, la crisi, que és una foguera, no s'ha fet per cremar, sinó per indultar. Dissortadament, és impossible indultar si no es crema algú.

Però tornem al principi. La carrera d'Isabel Preysler, des d'un cantant feixistoide i milionari fins a un ministre socialista i milionari, passant per un aristòcrata que diuen arruïnat, és d'una grandiositat inquestionable. S'ha esdevingut quan tocava: a l'estiu. A l'hivern, hauria estat una irresponsabilitat omplir els diaris i les revistes més serioses amb coses tan grandioses.

el Temps

subscribiu-vos-hi